

Pepíček byl prý moc hodný chlapec

Příběh

Náchod přivítal svého rodáka Josefa Škvoreckého

Náchod - Prochází ulicemi města, tu a tam ho někdo pozdraví, ti smělejší stisknou ruku. Nejslavnější náchodský rodák **Josef Škvorecký**. "Pokaždé, když po letech přijedu, vidím, jak se Náchod změnil," říká při odpolední procházce s manželkou Zdenou Salivarou po náchodské pěší zóně. "Vidíte? V mém rodném domě je teď sexshop!" usmívá se Škvorecký.

Do Náchoda dorazil v neděli a čeká ho náročný program spojený s oslavami jeho osmdesátin. Zítra začíná mezinárodní konference o jeho životě a díle, na kterou se sjedou desítky literárních vědců od nás a ze zahraničí, na jeho počest zahraje divadlo Jára Cimrmana, náchodská radnice pro něj připravila společenský večer, na němž budou účinkovat Eva Pilarová či Jiří Suchý. Včera ho mezi sebou přivítali spolužáci a kamarádi z gymnázia.

Škvoreckého ročník maturoval za války ve třiačtyřicátém. Eva Jirmanová tehdy dojížděla do náchodského gymnázia z Police nad Metují. "On byl takový skromný, ani jsme o něm ve třídě nevěděli!" říká Jirmanová, která se také vypravila do Náchoda.

Míní, že Škvorecký byl pravým opakem svého románového alter ega, saxofonisty Danny Smiřického. "Vyrůstal jako jedináček. Byl to hrozně hodný chlapec, pravý opak, než jak psal. Jen ten jazz, to byla Pepíčková opravdu velká láska," vzpomíná Jirmanová.

Za Josefem Škvoreckým míří do Náchoda i hudební skladatel Jaroslav Celba. Za války spolu hrávali ve swingovém orchestru. "Bude to setkání zbytku zbabělců! Alespoň, co se týče kapely," naráží na nejznámější Škvoreckého náchodský román Zbabělci. Když koncem padesátých let vyšel, mezi komunistickou kritikou způsobil poprask. "Pepík měl strach, co s ním bude, ale já mu říkal: Buď rád, že je kolem toho takový frmol! Aspoň máš propagaci!" vzpomíná Celba.

Z kapely už zbyli jen čtyři. Vedle něj a Škvoreckého Vladimír Nosek a Vladimír Šilhánek. Ten přijel na setkání ze Švýcarska. "Už jsme staří, kdoví, jestli se ještě uvidíme," těší se Celba.

Ale nejen spolužáci či spoluhráči se ke Škvoreckému hlásí. Ladislavu Eichlerovou kdysi učil na devítiletce v Polici. "Byl dokonce náš třídní, ale kantořina se mu nelíbila. Když musel vyplňovat kádrové dotazníky, vždycky tam psal, že už od osmi let chtěl být spisovatelem. Ale že se mu to splnilo!" směje se osmašedesátiletá žena.

Jednou napsala velmi dobrou slohovou práci, kterou Škvorecký před celou třídou vychválil. "Od té doby mi půjčoval angloamerickou literaturu, která tady nebyla k sehnání," vzpomíná Eichlerová. Přátelství s bývalým učitelem jí vydrželo dodnes, dokonce si spolu dopisovali po celou dobu Škvoreckého emigrace. "Pomohl mi pochopit, jak je důležité studovat, aby se člověk postavil na vlastní nohy," říká žena, která na vysoké škole absolvovala chemii.